

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

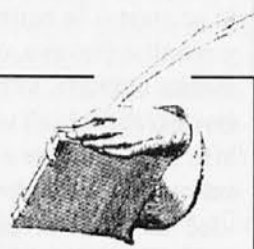
Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE
TASSA RISCOSSA

GORIZIA
ITALY

NAŠ UVODNIK

»Bog je mrtev«

Marijan Tomsič

»Bog je mrtev.« To je refren, ki se ponavlja že desetletja. Povsod naletim nanj; v esejih, v poeziji, v prozi, v pogovorih z intelektualci. In ta »Bog je mrtev« ne zveni prav nič žalostno; izreka se kar z nekakšno samoumevnostjo in s hladom znanstvene ugotovitve.

Nisem filozof, zato v tem zapisu ne bom razmišljal na tem nivoju. Pogovarjal se bom le s samim sabo in morda še s tistimi, ki poznajo »zdravo pamet«; torej neizumetničenost, nezavozlanost, pač to preprosto, ravno pot.

Dobro, pa naj bo. Bog je mrtev, Bog v človeku je umrl. Če pa je Bog mrtev, potem tudi človek ni več živ. In če je Bog v nas umrl, je oživel nekaj drugega. Ali ni po smrti Boga v nas »vstalo od mrtvih« to, kar je njegovo nasprotje? Če je v nas umrla svetloba, je vzniknila tema. Če je umrla dobrota, je vstala hudobija. Če je umrla modrost, je vzniknila norost. Če je umrlo sočutje, se je dvignila čustvena praznina. Če je odšla resnica, se je na prestol povzpela laž. Če je umrla ljubezen, se je porodilo sovraštvo. Če je obglavljena pravičnost, živi krivica.

Še in še bi lahko vzporejal podobne dvojice.

Zapisano je, da je Bog ustvaril človeka po svoji podobi. Gotovo ne po zunanji, temveč po notranji. In zapisano je, da mu je vdihnil življenje in z njim svobodno voljo, kajti drugače, kot Bog, sploh ni mogel ravnati. In vedel je, kaj dela. Biti svoboden pomeni sprejemati najvišjo odgovornost za svoja dejanja, za svoje misli. V tej svobodi smo se torej odločili, da ubijemo Boga; božjo, notranjo podobo. (Za tiste, ki niso verni, naj bo Bog sinonim za Višji jaz, za Nad-jaz). To smo storili, o tem ni dvoma, kajti, poglejte okoli sebe; povsod so žive, ne prve, temveč druge dvojice: laž, tema, sovraštvo, hudobija, cinizem, slepota, gluhot, praznina... One prve pa so le še lučke v ogromni temini sveta.

Torej smo to res storili. Resnično storili. In zdaj zganjamo hrup in kričimo v tem neskončno praznem prostoru, da bi prekričali brezmejno praznino in samoto, ki jo čutimo v sebi in okoli sebe. Slavimo laž in hinavščino, klanjamo se Molohu, Baalu, Asteram... Njim darujemo svoja življenja in življenja svojih otrok. Zvijamo se in krotovičimo v mrazu, ki nas obdaja, v sovraštvu, ki nas trga na koščke. Pa kljub temu s hladom znanstvene ugotovitve ponavljamo: BOG JE MRTEV. S tem se ponašamo in celo povzdigujejo.

Bog je mrtev, naš Višji jaz je ubit. Oživilen pa je Nižji jaz. Edino ta je, da potrdim resničnost tega razmišljanja, sposoben ubijati in bogateti z ubijanjem ter prav to ubijanje prikazovati kot nujnost, kot pravično stvar. Ta, in ne oni višji, je ustvaril na Zemlji pekel. Z Bogom, z lastnim Nad-jazom, se ne moremo več pogovarjati. Višji jaz je umolknil, že davno.

Torej, kaj nam preostane? Kričanje v neskončnost praznine? Le to? Ali lahko ustoličeni Nižji jaz oživi Boga, svoj Višji jaz, svoje božje poreklo? Mislim, da ne. Torej? Deus ex machina? (Poseg višje, božje sile?) Da, če bi še verjeli v pravljice... Morda pa se bo to, v najbolj kritičnem trenutku, vendar zgodilo. In če se bo, ali se bo zgodilo z blagim šumenjem vetra ali pa morda z gromom in potresom svete božje jeze?

Križev pot za slovensko narodno spravo

Otmar Črnilogar

Lajše, 1.7.1995

1. Jezusa sodi pilat

A) Jezus, nekdo izmed naših je bil. Ugrabil si je pravico soditi bratom in sestram.

To je bil okupacijski oficir Pontius Pilatus, pa še ta na pritisk jeruzalemskih veljakov in njih politike. Nas pa je v imenu slovenskega naroda v smrt obsodil nekdo, neki neznani. Samo to vemo, da nas je obsodil. Ne vemo, kdo, ne vemo, zakaj, ne vemo, čemu. Saj tudi tega ne vemo, zakaj je že prej padlo onih sedeminštirideset.

Jezus, kdo je tisti, ki sme ugasniti življenje, življenje, ki so ga ustvarjali Bog in oče in mati?

Jezus, usmili se nas!

Služabnik ni večji kakor njegov gospodar!

B) Prijatelji, tudi mene, čeprav sem Sin Boga, so likvidirali, tudi mene so ubili. Vedeli so. Farizeji so vedeli, vedeli so tudi voditelji dveh drugih strank, vedeli so tudi nahujskani Jeruzalemtci, da nisem nič kriv. Jeruzalemtcem je celo okupatorski rimski uradnik Pilatus povedal, da na meni ne najde nobene krivde. A kaj! Oni so bili podivjali in tulili: Križaj ga, križaj ga! Znebiti so se me hoteli.

V resnici pa so samo pospešili izpolnitev načrta, ki ga je bil moj Oče zasnoval že v rajju. Že tedaj je bil namreč sklenil odrešiti človeštvo. Na vaši poslednji stezi, med križevim potom se bomo še o tem in onem pomenili. Vi do brezna, jaz na križ. Vi na Lajšah, jaz na Kalvariji.

Kraljica mučencev!

Prosi za nas!

2. Jezus je zadel križ

A) Jezus, kako lepo je živeti, kako lepo je ljubiti! Križ zadeti na rame pa je hudo. Dokler križ nosi sosed, še nekako gre, a ko se na moja ramena nasloni, tedaj ni lepo. Zakaj vendar ravno na moja ramena, Gospod? Saj je še drugih ramen! Zakaj

ravno jaz? Od Abrahama si zahteval sina edinca, a je Izaka v zadnjem trenutku zamenjal kozliček. Jaz pa nimam zamene. Zakaj ravno jaz? Mama me je v plenice povijala, ta pa mi je roki z žico uklenil. Zakaj? Zakaj ravno jaz, saj je še toliko drugih.

Jezus, usmili se nas!

Služabnik ni večji kakor njegov gospodar!

B) Prijatelj, ne tarnaj. Od blizu je marsikaj nesmiselno, tudi trpljenje, tudi smrt. Toda tisto, kar je v tvojih očeh nesmiselno, kruto, je smiselno v božjih očeh.

Tudi jaz sem zadel križ, nesmisel. A prav z nesmiselom križa je moj Oče želel in hotel osmiseliti Zeleni planet. Vas je moj Oče tu na Lajšah vgradil v mozaik odrešenja. Nesmiselni trenutek vašega trpljenja bo za vedno vgrajen v mozaik volje mojega Očeta, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali - vi in vaši sodniki, ki vas pošiljajo na oni svet.

Kraljica mučencev!

Prosi za nas!

3. Prvi Jezusov padec

A) Jezus, da tudi ti padeš! Da mi, ljudje padamo, še nekako gre. Da pa tudi ti padeš, nam ne gre v račun, Jezus - tako ti je Marija dala ime - vsaj ti ne bi smel padati, če že hočeš, da bi mi stali. Pa nam padeš še ti!

Da nas na Lajšah mečejo ob tla, nam še gre v glavo, saj je prav človek zmožen tudi hudobije; da pa tudi ti, Jezus, padaš, nam v glavo ne gre. Jezus, ko ti ne bi bil padal, bi mi v tem trenutku lažje stali, lažje zdržali. Nas petnajst bi lažje zdržalo do brezna.

Jezus, usmili se nas!

Služabnik ni večji kakor njegov gospodar!

B) Prijatelj! Da, na tleh sem, v prahu Svete dežele. Pa nisem padel zaradi križa. Hudobija ljudi od prvega Adama do zadnjega Adama me je vrgla. S samim peklom sem se

boril in za trenutek opešal. A sem se dvignil in svet odrešil. Še dvakrat me boste videli pasti.

Tudi vam bodo klecala kolena, a ne marite za to. Blizu vam bom. Kar mene glejte, kako padam in kako tudi vstajam.

Izpolnim načrt mojega Očeta. Njegov načrt pa je, da bi se vsi ljudje zveličali, vi in tisti, ki vas v imenu naroda peljejo v onstranstvo.

Kraljica mučencev!

Prosi za nas!

4. Jezus opazi mater Marijo

A) Rada me je mati imela. Moliti me je učila. Da naj bom priden, mi je drobila na ušesa. Upal sem, da bo ona umrla v mojih rokah. Pa se ni izšlo; tudi to ne, da bi jaz umrl v njenih. Izteklo se je tako, da ne bom mogel za njenim pogrebom, tudi ona ne za mojim. Le hlipati bo smela za mano. Jezus, ti si vsaj to srečo imel, da te je mama Marija spremljala na tisto Kalvarijo. Zakaj moramo mi iti brez mame? Zakaj ravno mi ne smemo umirati v materinih rokah, če že moramo umreti? Jezus, oprosti! Najbrž zahtevam preveč.

Jezus, usmili se nas!

Služabnik ni večji kakor njegov gospodar!

B) Prijatelji, vidim. Ni mater in ni očetov. Kar sami morate na svoj pogreb. Moja mati Marija je res stopala ob mojem križu. Tu in tam sem se nanjo ozrl in ona name. Zlomljena je bila, a je bila. Ob pogledu nanjo je moj križ res postal lažji, a bil je še zmeraj moj križ.

Vidim solze vaših staršev, solze vaših mater, solze, ki so tekle, preden ste svojim smeli reči »zbogom«. Jaz sem ob materi Mariji lažje do-trpel. Ob meni je bila, strta, a je bila. Vaših pa ni. Le doma so smeli oče in mati jokati in na vašem križevem potu z menoj za vas moliti.

Kraljica mučencev!

Prosi za nas!

(dalje prihodnjic)

S spravo pripravimo prihodnost slovenske mladine!

POGLED V SLOVENIJO

Vrnitev premoženja Cerkev

Dencionalizacija cerkvenih gozdov (predvsem tistih, ki jih je revolucionarna komunistična oblast septembra 1947 brez vsake odškodnine vzela Ljubljanski škofiji, še vedno vznemirja javnost. Ni več dvomov, da gre za načrtno vnašanje zdrah med slovenske državljanke.

Cerkev je dobila večino teh gozdov pred 960 leti, torej 430 let pred ustanovitvijo Ljubljanske škofije, od tedanjih vladarjev iz razloga, da bo mogla v čim večji meri gospodarsko neodvisna opravljati svojo dejavnost. To določa tudi najnovejši Zakonik cerkvenega prava. Poleg teh gozdov je Ljubljanska škofija dobivala gozdove iz volil dobrotnikov ali od cerkvenih institucij, ki so prenehale delovati. Dober del gozdov je v zadnjem stoletju škofija tudi odkupila, da bi zaradi boljšega gospodarjenja zaokrožila komplekse gozdov in drugih zemljišč.

Razna sedanja ugibanja in podtikanja so samo natolčevanje in zavajanje javnega mnenja. Pregledati in upoštevati je treba vso dokumentacijo pošteno, in ne samo tiste dokumente, ki komu ustrezajo za dosego pristranskih ciljev. Ljubljanski škofiji so odvzeli 35.990 ha zemljišč, od tega je gozdov 23.091 ha, vse drugo so kamnite površine, planine, nerodovitne površine, pašniki, njive in stavbišča s stavbami vred. Ljubljanska škofija je za vsa ta zemljišča vložila zahtevo za vrnitev. Kjer je mogoče v naravi, drugo na druge načine, kot jih predvideva zakon o denacionalizaciji. Škofija

je tudi pripravljena se odpovedati večini tega nepremičnega premoženja, če bi v skupnem iskanju in dogovarjanju našli ustrezno in tudi za Cerkev pravično rešitev. V sedanjih parlamentarnih razpravah oz. v predlogu Zmaga Jelinčiča in Polone Dobrajc ni ne duha ne sluha o pravični poravnavi krivic, ki so bile storjene Cerkvi na Slovenskem. Cerkev vztraja pri vrnitvi odvzetega premoženja v naravi prav iz teh razlogov. Saj ni nikakršnega jamstva, da bo država trajno zagotovila vsaj najnujnejša sredstva za dejavnost Cerkev in preživetje ljudi v službi Cerkev. Nesmisel brez primere je predlog, da naj se Cerkvi vrnejo samo sakralni objekti. Kje naj Cerkev potem dobi potrebne milijarde tolarjev za obnovo cerkva? Kje so porušene in uničene umetnine, pohištvo, druga oprema itd.? Ta predlog ne presega samo meje dobrega okusa, še veliko bolj meje zdrave pameti in razsodnosti. Podobno nerazsoden bi bil predlagatelj, ki bi zatrjeval, da poslanecem državnega zbora zadošča za njihovo dejavnost stavba parlamenta brez opreme, elektrike, brez akustičnih naprav, avtomobilov, bifeja, brez poslanskih plač itd. Morda bo komu zdaj bolj razumljivo, zakaj Cerkev nujno potrebuje prav za svojo dejavnost še kaj drugega kot sakralne objekte. Vedno znova ima Cerkev isti cilj: pridobiti materialno osnovo, da bi ljudem mogla posredovati pestro duhovno bogastvo, ki je vir prave notrenje sreče. Materialne dobrine so zgolj sredstvo, četudi nujno.

(povzeto po Družini)

Etnično čiščenje v Banja Luki

Z domov preganjajo družine in katoliška znamenja

Pozornost svetovne javnosti je usmerjena na Sarajevo, toda položaj je težak tudi drugod v Bosni. V Zagrebu je od 6. do 8. junija zasedala škofovska konferenca. Ob koncu so škofje izdali poseben poziv na svetovno javnost in na diplomatske zastopnike petih držav. V njem tožijo o težkem položaju Hrvatov v banjaluški škofiji. Gre za načrtno delo izkoreninjanja katoliških Hrvatov iz teh krajev. Posamezne tolpe, pa tudi redne vojaške edinice vdirajo v domove in s silo izganjajo ljudi iz njihovih hiš. Od 80 tisoč Hrvatov je danes v škofiji morda le še kakih 20 tisoč. Na njihove domove naseljujejo srbske družine. Škof Komarica, ki kljub grožnjam ostaja na svojem mestu, pa vztraja; z njim vztrajajo tudi redovniki in redovnice, dokler jih s silo ne izženejo, kot se je že zgodilo.

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Referendumi so že pozabljeni in vsi spet razmišljajo o predčasnih volitvah. Pričakovati je, da bo v prihodnjih tednih prišlo do še bolj žolčnih polemik v notranjosti obeh taborov, saj si tekmovalni »center« (Buttiglione, Casini in še kdo na desni; Bianco, Bossi, demokrati na levi) močno prizadeva okrepiti svoje vrste in jim dati neko trdnejšo organizacijsko strukturo. Zato bi center rad odložil novo merjenje sil na voličih. Berlusconi, ki je z ugodnim referendumskim rezultatom spet pridobil nekaj samozavesti in se je ponovno postavil za prvaka desnosredinskega tabora, pa vztraja pri jesenskih volitvah; za isto stvar pa se zdaj ogreva tudi D'Alema, ki meni, da ima leva sredina s Prodijem na čelu velike šanse.

Podobno kot Ljudska stranka se je razbila tudi Komunistična prenova, izgubila je 19 svojih parlamentarcev, ki že nekaj časa niso

soglašali z vodstvom stranke (v kritičnem trenutku so podprli Dinijevo vlado). Bertinotti je s svojim levim radikalizmom še ošibljen, ostaja pa slej ko prej edina dosledna levičarska stranka, ki bo imela pomembno nalogo v prihodnjem levosredinskem taboru.

Medtem pa si kot po tekočem traku sledijo nove sodne afere in škandali, iščejo in odkrivajo se dosjeji in naklepi, uničujejo se bleščeče kariere. Kaže, da je večina tega dogajanja povezana z davčnimi utajami, podkupninami in nepravilnim upravljanjem, ki jih očitajo raznim podjetjem skupine Fininvesta. Preiskovalni sodniki so odkrili pot, po kateri so prodrli v notranjost Berlusconijevega sistema in zdaj hočejo svoje preiskave voditi do konca, sistem pa se seveda brani na vse načine, tudi s protinformacijo in odkrivanjem šibkih točk med sodniki. To je raj za kvantače. -S

Se bo Giulietta poročila?

Devetindvajsetletni Giulietti G. iz neke vasi blizu Verone se je pripetilo, da so jo odslovili dan pred poroko. Podjetje jo je sprejelo v službo pod pogojem, da je podpisala odpustno pismo brez datuma. V primeru poroke ali rojstva otroka bi morala zapustiti službo. Dekle je podpisalo, ker je bilo tedaj brezposelno in ni mislilo na poroko. To je bila namreč edina delovna priložnost, ki se ji je ponujala. Zakon št. 7 z dne 9.1.1963 ne dopušča odslovitve zaradi poroke, razen če oseba ne potrdi, da to izbere sama, v teku enega meseca.

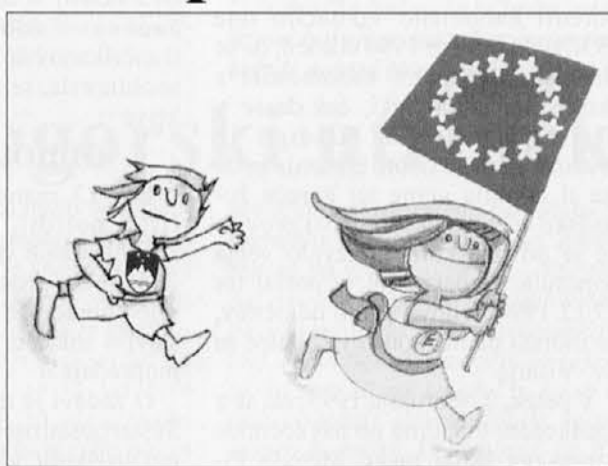
Primer Giuliette je le eden številnih primerov emarginiranih žena na delu; to se še najpogosteje dogaja v malih podjetjih, v katerih je uslužbenec prisiljen sprejeti pogodbo, kakršnakoli že je, da je le lahko zaposlen. Sindikati marsikaj spregledujejo. Čemu pa obstajajo?

Boj proti mafiji

Mafijec, ki sodelujejo z oblastmi, je danes v Italiji 1.024 in varnostna služba skrbi povrh še za varstvo njihovih družinskih članov. Policija mora torej skrbeti za ohranitev pri življenju 5.338 oseb; to je seveda ogromen strošek za državo. Od skesanec jih je bilo 349 vezanih na mafijo, 168 na camorro, 130 na 'ndrangheto, 72 na »združeno sveto krono« in 235 na razne kriminalne skupine. 225 skesanec je v zaporu, 49 v hišnem priporu, 98 v izvenzaporjem varstvu, 558 prostih, 10 jih je v tujini.

Gre za pravo vojsko, ki pomaga državi, da prihaja na sled mafijskemu raku, ki žre državo. Brez teh bi ne bilo uspešnega boja proti mafiji in kriminalu. Težko pa je ugotoviti, kateri so iskreni skesanci in kateri so le poslani vohuni...

Evropa 15

Evropa se vedno bolj širi. Od dvanajstih na petnajst držav, od devetih na enajst jezikov, od 348 na 370 milijonov prebivalcev, od 2.362 milijonov na 3.325 milijonov kvadratnih kilometrov površine; od Peloponeza do Severnega rtiča, od sredozemskega do polnočnega sonca.

To, da so se Združeni Evropi priključile Avstrija, Švedska in Finska ter baltske države, pomeni samo zaključno fazo razširjanja. Norveška je sicer rekla svoj »ne«, Švica se ne mara vključiti, vendar še več držav prosi za vključenje. Med temi je tudi Slovenija.

Da bi bila kos novim časom, razmeram in zahtevam, bo prihodnje leto verjetno prišlo do preobnove združenja. Sprememb naj bi bilo veliko glede na prvotno podobo, kot je bila zamišljena leta 1957 za samo šest članic. Bližnji cilj je sedaj pohenjenje denarne valute. Začetniki evropske zamisli so bili trije demo-

kristjani: De Gasperi, Adenauer in Schuman. Prvemu »zgodovinskemu jedru« so se pridružili leta 1973 Anglija, Irska, Danska, leta 1981 Grčija, leta 1986 Španija in Portugalska. Leta 1989 je za včlanjenje zaprosila Avstrija, leta 1991 Švedska, leta 1992 pa še Norveška in Finska. Njihova prošnja je bila odredna v kratkem času, če pomislimo, da je morala čakati Anglija zaradi De Gaulleovega nasprotovanja celih šest let.

Kot rečeno, so sedaj v teku pogajanja za vstop Slovenije v Evropo. Lahko upamo na ugodno rešitev. g.s.

Dogodki, ki nam dajejo misliti

V neki italijanski šoli se je zgodilo, da je bil judovski otrok kaznovan, ker se ni prekrizal. Škof Nosi-glia, ki je odgovoren za verski pouk v rimskih šolah, je takole komentiral neprimerno kazeno: »Dogodek je obsodbe vreden z moralnega, verskega in pedagoškega vidika. V šoli se morajo spoštovati osnovne pravice otroka in njegove družine.«

Zanimivo je, da se pripetljaj sploh ni dogodil med uro verouka in učiteljica ni imela niti škofijskega usposobljenja za poučevanje verouka v šoli. Nekateri krogi pa so (pripravljeni izrabiti vsako možnost, ki se jim ponudi) namenoma potvornili primer in ga uporabili v politične namene. Tudi to se danes dogaja v Italiji. In to početje je še bolj nizkotno od prvega.

Drugi hud dogodek, ki kaže na dejanske »male« probleme naše družbe, na katere vse preveč pozabljamo in jih z lahkoto spregledujemo, je primer dveh upokojenih zakoncev, ki so ju zasačili, medtem ko sta v trgovini kradla nekaj hrane. Takoj so poklicali redarje. Žena je stara 67 let, mož pa 64. Pred policajema sta potrta v solzah pripovedovala: »Skupno prejema mesečno le 900.000 lir penzije, poleg tega nama podeljujejo prav majhno podporo, ki ne zadošča najinim skromnim potrebam. Od prihodkov nama gre 400.000 lir za najemnino. Nisva tatova, nikdar še nisva kradla, vedno sva bila poštena... Kaj naj narediva, da preživiva? Lakota naju je prisilila k temu dejanju in izgubila sva svoje dostojanstvo. Bolje bi bilo, ko bi umrla...« Policaja sta se ju usmiliła, jima dala nekaj denarja ter ju pospremila domov.

Ali se v našem vsakdanjem tekanju in pehanju sploh zavedamo, da so morda zraven nas ljudje, lahko tudi naši sosedje ali celo sorodniki, potrebni tudi osnovne pomoči?

Leta 2020 bo pol sveta živel v revščini

Čez 25 let bo svet štel kakih 8 milijard prebivalcev, od teh 3 milijarde samo Azijcev. Tri cele milijarde več kot leta 1995. Če ne bodo politiki in ekonomisti pravočasno poskrbeli za ustrezno rešitev, bo del človeštva živel v lakoti, revščini, nasilju, izločenju. Taka prihodnost je nesprejemljiva za vsakogar.

Tudi o tem je bil govor na srečanju sedmih najbolj razvitih držav v Halifaxu v Kanadi. Hrane je menda zadosti za ves svet, vendar je slabo in krivično razdeljena. Ustanova Emanuel zato predlaga tri načrte: postaviti svetovno ekonomijo na bolj jasno osnovo, uvesti javno kontrolo pretoka mednarodnega kapitala, udejanjenje načrta za stanovanje na globalni višini za tisti 2 milijardi oseb, ki bodo leta 2000 brez doma. Potrebna je prava globalna pogodba, ki naj pokaže na vzroke uboštva, na socialno izključitev, nasilje v mestih in na razisem.

Na napovedano tragično bodočnost moramo misliti in iskati njeno rešitev že danes.

PISMA BRALCEV

Spoštovani gospod urednik!

Nemalo me je presenetil članek Zamenjava v Žabnicah in na Sv. Višarjah, ki je izšel 8. junija 1995, zaradi mnogih netočnosti, ki bi se jim lahko izognili, če bi se vsaj po telefonu obrnili na žabniškega župnika...

Romanja na Sv. Višarje so se pričela 13. maja, ko so frančiškani prenesli povsem obnovljeni kip višarske Matere božje iz Žabnic na goro in je torej ne bodo še enkrat prenašali 24. junija.

Žabnice, 15. junija 1995
P. Bruno

30. junija 1995 bodo slovenski frančiškani zapustili župnijo Žabnice in romarsko svetišče na Sv. Višarjah

Videmski nadškof je to svojo odločitev dokončno sporočil slovenskemu frančiškanskemu provincialatu 20. marca 1995. Da bo ta odločitev prizadela posebno slovensko zamejsko skupnost, je marsikdo opozoril nadškofa, saj je nad 70% romarjev na Sv. Višarje Slovencev, 20% Italijanov in 10% nemško govorečih.

Filip zamenja zaradi nevsnega poslovanja z denarjem in njegove odsotnosti. Vodstvo frančiškanske provincije ni moglo sprejeti teh nedokazanih pritožb in je odpisalo, da so vse govorice glede denarja izmišljene in netočne.

V petek, 3. februarja 1995, sta se z nadškofom v Vidmu ob navzočnosti koprškega škofa msgr. Metoda Pirih pogovarjala vikar provincije p. Stane Zore in bivši provincial p. Mihael Vovk.

PRITOŽBE

Julija 1993 so se člani župnijskega ekonomskega odbora pritožili g. nadškofu v Vidmu zaradi neurejenega knjigovodstva na Sv. Višarjah.

Krajevna organizacija Društva izgnancev v Komnu je v soboto, 17. junija, priredila spominsko slavo ob 50-letnici vrnitve domov.

Ob 10.30 je bila v cerkvi v Komnu spominska maša, ki jo je daroval komenski župnik msgr. Krapež ob asistenci g. Srečka Šuligoja, kaplana v Komnu prvih šest let po vrnitvi Komencev iz internacije.

Evropsko skupnost se bo njih število občutno zmanjšalo, ker se bodo izselile družine carinikov, policistov, financarjev, železničarjev in špeditejev.

Vodstvo provincije je nadškofu ponudilo osebno zamenjavo bratov z mlajšo ekipo, če s sedanjima bratoma ni zadovoljen. O vseh teh problemih je razpravljala provincialni definitorij na svoji seji 26. januarja letos.

ODHOD SPREJET

Dne 23. marca 1995 je msgr. Battisti potrdil svojo odločitev: »Sprejemamo dejstvo, da bodo 30. junija patri prostovoljno pustili župnijo Žabnice, in jih vabimo, da izpostavijo stik z uradi kurije glede primopredaje.»

O zadevi je metropolit dr. Alojzij Šuštar poslal osebno pismo videmskemu nadškofu, v katerem ga opozarja, da bo odhod frančiškanov vzbudil močno reakcijo v javnih občilih in da so v nevarnosti tudi romanja treh dežel, ki so jih začeli prav na pobudo videmskega nadškofa.

V petek, 30. junija, bosta p. dr. Bruno Korošak in p. Filip Rupnik še zadnjič opravila bogoslužje v Žabnicah in na Sv. Višarjah. Po devetih letih morajo slovenski frančiškani že drugič v tem stoletju zapustiti župnijo Žabnice in romarsko svetišče Sv. Višarje.

folklorna skupina iz Nürnberga. Na proslavo so poslali svoj pozdrav nadškof Alojzij Šuštar, škof Metod Pirih, predsednik republike Milan Kučan. Daljši in nekoliko retoričen nagovor je imel predsednik Društva izgnancev Slovenije g. Slavko Kunelj. Spomnil se je obenem izgnancev, žrtev fašizma, pobitih v narodnoosvobodilnem boju in v kratki vojni za slovensko samostojnost leta 1991.

Kos in komaj 25-letni kaplan in glasbenik Mirko Rener (1919-1993). Z veseljem sta sprejela nase usodo ljudstva. V internaciji sta ljudem veliko pomagala, obiskovala bolnike, jim nosila hrano in sveto popotnico, stala ob strani ob najtežjih trenutkih, jim maševala in jih pokopavala.

Slavja se je udeležil tudi nemško govoreči župan iz Neumarkta, ki se živo spominja g. Kosa in kaplana Renerja, ker jima je kot 11-leten deček ministriral pri darovanju maš. Ko je to omenil v svojem govoru, je množica nagradila njegovo srčno pričevanje s toplim in spontanim aplavzom.

SKGZ in manjšinski tisk

Slovenska kulturno gospodarska zveza se je na zadnjem sestanku svojega izvršnega odbora krepko obregnila ob Slovensko skupnost in Svet slovenskih organizacij, češ da sta zakrivila politične in strankarske pritiske na Primorski dnevnik.

praktično ni nihče razumel in malo-kdo odpustil: prodal je namreč polovico ali več svojega deleža v tiskarni na ulici Montecchi, v kateri se tiska Primorski dnevnik.

KH

a.ž.

»Al' maraš kaj za me?«

V nedeljo, 18. junija, je rajonski svet za Pevmo-Oslavje-Štmaver priredil v izvedbi doberdobskega mešanega pevskega zbora Hrast in v sodelovanju z dramsko skupino Oder 90 neobičajni scenski koncert Al' maraš kaj za me? na b'rjaču domačije Paulin-Kusič na Oslavju.

V lepem poletnem večeru na slovenski domačiji so se pod oboki in cvetjem na balkonu ter v igri luči prepletali gledališki prizori, spojeni v enovito celoto s slovenskimi narodnimi in umetnimi pesmimi. Protagonisti ljubezenske zgodbe so se tudi z narečno govorico živo vključili v briški prostor in s spleti vzbudili dosti smeha. Mladi in kakovostni zbor pod vodstvom Hilarija Lavrenčiča pa je ustvarjal primerno vzdušje in deloval obenem kot dinamičen scenski element. Prireditev v režiji Franka Žerjala je občinstvo sprejelo v velikem številu in s toplim končnim aplavzom.

Kdor takoj pomaga, dvakrat pomaga

Solidarnostna akcija za pomoč beguncem iz Bosne in Hercegovine

Prispevek v denarju lahko nakažete na t.r. št. 65250 pod geslom SKLAD ZA BEGUNCE IZ BiH pri Kmečki banki v Gorici. Raznovrstno blago (obleke, obutev, igrače itd.) stalno zbiramo v Kulturnem domu v Gorici (ul. Brass 20, tel. 33288). Solidarnostni odbor - Gorica

Praznik 'Zuf de Žur!

Mlada goriška revija 'Zuf de Žur izhaja vsako drugo soboto. Prvič se je predstavila javnosti oktobra lani z gesli »comunico - ergo sum«, Gorica brez meja, Gorica proti mejam... In že od vsega začetka je izhajala obenem v italijanščini, slovenščini in furlanščini, da bi prispevala k širjenju zavesti, da naše mesto ni samo »enonodno«. Že od prve številke dalje je revija priložnost za medsebojno srečevanje in odkrivanje gorških značilnosti in sosedove kulture.

Pred kratkim je njeno uredništvo s prijatelji priredilo tridnevni praznik 'Zuf de Žura od 16. junija do nedelje 18. z raznimi koncerti, gledališkimi prireditvami, razsta-

vami in tržnicami v prostorih zavoda Lenassi, torej v mirni in zeleni oazi v centru mesta; organizirali so tudi krog s kolesom po Gorškem, zvesti stilu revije, ki rada deluje v smeri odkrivanja skritih in malo znanih zanimivosti tega mesta, ki nam je tako blizu, obenem pa pogosto tako tuje in nepoznano.

Ob tej priložnosti smo se pogovorili z uredniki. Na opravljeno delo gledajo z zadovoljstvom, čeprav je bilo to leto zanje velika preizkušnja. Bralci, prijatelji in nasploh meščani pa so se odzvali in to je bilo zanje najvrednejše priznanje. Ljudje so še zainteresirani za posebni značaj Gorice in jim je do tega, da se ponovno ovrednoti.

Naslednja številka bo izšla enkrat septembra; uredniki že sedaj pozivajo vse ljudi dobre volje, naj se jim pridružijo kot novi sodelavci, ki se zavzemajo, da se še razvije značaj Gorice kot večetničnega in večjezikovnega bogatega kulturnega prostora. Zato želimo reviji še dosti zagona in pričakujemo septembersko številko. DD

Slika s trodnevnega mladinskega praznika v priredbi gorškega 'Zuf de Žura

Konec gledališke sezone v Gorici

Zastor se je spustil tudi na letošnjo 50. jubilejno sezono Slovenskega stalnega gledališča. Izbira del je bila preiščljena, raznolika, bogata in na visoki ravni. Sezona je kljub izpadu Shakespearovega Hamleta v izvedbi SNG iz Ljubljane potekala redno, čeprav se na finančnem področju ni prav nič premaknilo ali izboljšalo. Gledališče je namreč bleščeče samo na odru, »za kulisami pa bije boj za preživetje, težak in krut...« Ne smejo se uresničiti črnogledi, a žal realistične misli ravnatelja Miroslava Košute, ki ugotavlja v gledališkem listu: »Ta hip smo na prelomnici: mogoče je še utrditi temelje in dograditi, kjer je treba, v enaki meri pa se utegne začeti nezadržno rušenje in propad.« To se ne sme zgoditi. Vsi pristojni organi v zamejstvu in matični domovini se morajo zavzeti za našo gledališko hišo in za druge kulturne ustanove, ki ne smejo, ne morejo propasti, saj so nam krvavo potrebne in imajo neprecenljivo vrednost.

Kljub stiskam in negotovosti za bodočnost bo abonentom letošnja sezona ostala v trajnem, živem spominu, še posebno praznična uprizoritev Jurčičevega Desetega brata in zelo odmevna, neobičajna Handkejeva igra brez besed Čas, ko nismo vedeli ničesar drug o drugem, in seveda vse ostale stvaritve, ki so se zvrstile na gorškem odru.

V ponedeljek, 5. junija, in torek 6. je bila na sporedu zadnja predsta-

va, in sicer krstna uprizoritev kriminalke tržaškega avtorja Sergeja Verčea Samomor kitov. Tovrstne igre so prava redkost, »za slovenske odre pa popolna novost«, kot je zapisano v predstavitvi dela. Verčeva kriminalna zgodba je zamotana in skrivnostna. Plete se daleč na Norveškem; vanjo so zamrznjeni člani čudne družine. Navidezno so vsi dobri, pošteni, etično neoporečni, v resnici pa izprijeni in prav gotovo, vsaj nekateri, popolnoma nori. Prizorišče zagonetnih umorov je samotna hiša na obali. Do nje prihaja žalostno cviljenje kitov, ki plavajo na obale umirat. Megla obdaja vse in vanjo je do zadnjega prizora zavil šepav, bradat, predvsem pa molčeč oskrbnik vile gospod Johansen. Igre luči (Rafaela Gavarre), grmenje, bliskanje in seveda glasba (Petra Ugrina) učinkovito poudarjajo dramatične trenutke zavozlane kriminalke, pri kateri so sodelovali igralci: Brane Završan (prvič na zamejskem odru), Miranda Caharija, Lučka Počkaj, Livio Bogatec, Dare Valič, Minu Kjuder in Gojmir Lešnjak.

Kostumografske zamisli Marije Vidau so bile tudi tokrat brezhibne, kot tudi lektorska naloga Jožeta Faganela. Iz smotno zasnovane scene, obarvane v modro, je vel hladen severnjaški duh. Zamislil si jo je režiser Mario Uršič, ki je s svojo prefinjeno režijo jemal dihanje prav do vznemirljivega konca.

Iva Koršič

Zgodovina in kronika kapelice v Sovodnjah

Ob vstopu v vas stoji pri kamnu ob poti iz Gorice kapelica s kipom Brezmadežne, ki je bila postavljena l. 1954 ob 100-letnici proglasitve verske dogme o brezmadežnem spočetju Device Marije. Iz takratne kronike beremo, da je množica ljudi tudi iz drugih krajev prenesla v procesiji kip Marije iz cerkve na kraj kapelice. Blagoslovil jo je tedanji štandreški dekan msgr. Alojzij Novak 12. decembra istega leta. Ljudstvo je postavilo kapelico kot trajen spomin na Marijino leto in sv. misijon (nov. 1945 v tednu sv. Martina).

Zgraditev kapelice je bila zamisel takratnega župnika Bogomila Breclja; zemljišče je daroval Ludvik Cotič, načrt je pripravil Cvetko Nanut, kapelico je izdelala tvrdka Maroni, postavil jo je domači mojster Petejan; finančna sredstva so preskrbeli farani. Do srede osemdesetih let so zadnjega maja ob koncu šmarnic potekale procesije k Mariji v kapelici. Leta 1983 je pok. župnik Marjan Komjanc dal obnoviti kapelico in vzdal ploščo 1954-1983. Zob časa je močno načel Marijin kip, ki kljub popravilom ni bil več dostojen. Sovodnjska skupnost je leta 1990 postavila nov kip, ki ga je 31. maja istega leta blagoslovil g. Marjan Markežič. Leta 1993 je bil napeljan električni tok.

Kapelica pa je žal doživela tudi dve vandalski dejanji. Sredi leta 1969 so neznanzi razbili šipo in odnesli kip; kasneje ga je našla vaščanka na poti v Štandrež. Februarja letos pa so neznanji junaki hoteli razbiti kip in odnesti podstavek cvetic; ker pa je kip iz trdogumijastega materiala in močno pritrdjen, se njihov podvig v celoti ni obnesel.

Prepričan sem, da kapelice niso dokaz privrženosti prebivalstva le verskim duhovnim vrednotam, ampak da so za celotno narodno skupnost spominska znamenja in spomeniki, ki jih je dolžna čuvati, ker pričajo o istovetnosti njene kulture, s katero nastaja naša zgodovina. Vernim in nevernim so ti sakralni spomeniki izročeni, da jih take, kot so, posredujemo potomcem.

Remo Devetak

Vrsta nastopov SCGV Emil Komel

Skupinica na sobotnem nastopu (Foto SR)

Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel je ob koncu leta priredil na Gorškem bogat niz nastopov. Na prvem pomembnejšem je bila 5. maja prisotna kot poseben gost večera kanadska rojakinja pianistka Damjana Bratuž. 13. maja je sledil nastop mladih talentov na gradu Dobrovo, komaj štiri dni kasneje pa nastop mladih koncertantov v dvorcu Zemono v Vipavski dolini. Doberdobski notranji nastop je bil 26. maja, sovodnjski pa 1. junija. 27. maja se je godalni orkester šole Komel v sklopu Srečan glasbenih šol Primorske udeležil revije orkestror v Sežani. Še en notranji nastop je bil 7. junija v Gorici; 16. junija pa so na gradu Dobrovo nastopili učenci iz razreda prof. Sijavuša Gadžijeva, med katerimi je tudi nekaj gojencev s šole Komel. Na teh nastopih se je zvrstilo preko

sto otrok, kar je res izreden uspeh glasbene pedagoške dejavnosti v našem kulturnem prostoru in kar zahteva velik trud vzgojiteljev.

Prvi zaključni nastop je bil v soboto, 17. junija, v komorni dvorani Katoliškega doma. V prvem sklopu List iz mojega albuma so nastopili mlajši gojenci centra; drugi sklop Pesem iz puste je bil posvečen opusu Bele Bartoka ob 50-letnici smrti tega velikega madžarskega skladatelja. Za tem je z Masenetovo Meditacijo ob spremljavi klavirja nastopila violinistka Ingrid Shllaku. Zaključni sklop Poezija črnobelih tipk pa so izoblikovali mladi pianisti. Zadnji del nastopa je pokazal izvajanje že kvalificiranih poustvarjalcev. V sredo pa je bil še drugi zaključni nastop v Kulturnem domu, o čemer pa bomo poročali v naslednji številki.

DD

Tri vprašanja dr. Danilu Sedmaku o Kriških spodrskljih

Pred kratkim je v Sv. križu (ali Križu) izšla publikacija z naslovom **Kriški spodrsklji** («spodrsklji» je pristen kriški izraz za gozdne jagode), ki vsebuje vrsto običajev, pesmi, rekov in domačih imen, ki so prisotni v tej kraški vasi. Veliko zaslug za izid tega dela imata bratranca Miro in Danilo Sedmak. Leta je znan slovenski tržaški psiholog, ki je rad odgovoril na naša vprašanja.

Kako je prišlo do te publikacije?

Do publikacije je prišlo, ker obstaja v Križu skupina ljudi, ki bi rada ovrednotila vaško kulturo. Glede na to, da proces modernizacije tako uničuje vse to, kar je bilo tradicionalno, se nam je zdelo prav, da bi prvič dali informacijo mladi generaciji; drugič, da bi to ne šlo popolnoma izgubljeno; tretjič, ker ne moremo mimo naših korenin, mimo ovrednotenja naše preteklosti. Tako lažje razumemo veliko stvari, ki se dogajajo okrog nas. Odkrivanje in vrednotenje naših korenin spada po mojem mnenju v star grški princip spoznavanj samega sebe.

Kako je potekalo nabiranje teh podatkov?

Od svojega tasta sem dobil v dediščino seznam, ki mu je služil za

delo, vendar je bil nepopoln. Iskali smo in našli dva druga seznama: prvi je last neke gostilničarke, ki si je beležila, kdo ima dolgove in kdo ne, drugi pa last nekoga, ki je pred leti iz radovednosti hotel izvedeti, koliko avtomobilov je v Križu. Iz teh treh seznamov je nastal nov seznam, v katerem sicer manjka nekaj podatkov, a ne veliko.

Kar se tiče pesmi, smo - kolikor nismo vedeli sami - spraševali ljudi po vasi. To pa je najtežje delo, saj so se pesmi, ki so jih ljudje peli ob različnih priložnostih (ob novem letu, sv. treh kraljih itd.) zelo izgubile; ljudje poznajo morda npr. prvo kitico, ostalih pa ne. Obrednost teh pesmi se je izgubila. Ko sem bil otrok, smo hodili od hiše do hiše

prepevat te pesmi; danes tega ne počenja nihče več. Glede tega je bila povojna doba neke vrste revolucija, ki je odpravila tradicionalni način življenja.

Ali je še kaj gradiva v Križu ali drugje, ki v knjigi ni obravnavano?

Nekje sem slišal, da se pripravljajo skupina ljudi, ki bi v vsaki vasi opravila podobno delo, kot smo ga opravili mi v Križu. Če bi npr. nabrali vsa domača imena v vseh naših vseh - v Križu smo jih nabrali približno 400 - bi bilo že ogromno gradivo. Isto velja za pesmi, ki se jih ljudje še spominjajo. V Križu so se že pojavili predlogi, naj se zbere še gradivo o raznih običajih, ki se nanašajo tako na kmečki kot na ribiški del vasi. Pomislimo samo na vse običaje, kulturo in izrazoslovje ribičev. Ribiško terminologijo smo v Slovenijo uvozili npr. s Poljske, medtem ko smo imeli na Tržaškem slovenske ribiče, ki so imeli posebno izrazoslovje; nekateri izrazi so sicer beneškega izvora, drugi pa so lepi domači izrazi. Marsikdaj ponavljamo iste stvari, ne uporabljamo pa izrazov, ki jih pozna slovensko narečje.

Pogovarjal se je
Ivan Žerjal

Predstavitev nove Rebulove knjige

V ponedeljek, 19. junija, so v Peterlinovi dvorani na srečanju DSI predstavili najnovejšo knjigo tržaškega pisatelja Alojza Rebulu z naslovom *Na prepihu časa*. Knjigo, ki je izšla pri Družini v Ljubljani, so v Sloveniji predstavili sicer že pred desetimi dnevi. Gre za zbrane komentarje in razmišljanja, ki jih je Rebula napisal v letih 1991-94 za ljubljanski katoliški tednik Družino, v katerem so izhajali v rubriki z naslovom *Na prepihu*. Poleg avtorja sta bila na predstavitvi prisotna tudi urednik Družine dr. Janez Gril in akademik dr. Stane Gabrovec.

Gril je dejal, da si je s privolitvijo, da piše v Družino, Rebula vzel nase veliko breme, saj si je s tem prevzel nalogo podati celovit pogled na kristjane v slovenski javnosti, na njegove težave in naloge. Gabrovec pa je povedal, da je ta knjiga nekaj novega, odziv na vsakdanost, česar se slovenski kristjani še niso navadili. Članki zaobjemajo široko problematiko, ki bi jo lahko razdelili v tri sklope: politiko, krščanstvo in spopad z modernim svetom, ki krščanstvu ni naklonjen.

Alojz Rebula je v svojem nastopu dejal, da te knjige ni navdihnila politika, ampak njegovo zanimanje za religiozno, nazorsko in moralno problematiko. Poudaril je dolžnost kristjana, da nastopa v javnosti na vseh področjih človekovega delovanja in vsakdanjega življenja. Občutek ima, da je danes slovenski kristjan še bolj odrinjen od kulture kot v času komunizma. V svojih prispevkih se ni izognil tudi ostremu polemiziranju z vidiki, ki so se mu zdeli žaljivi za krščanstvo, tako na slovenski kot na italijanski strani. Na njegovo pisanje se v glavnem ni odzval nihče, vsaj v pisni obliki ne.

Janez Gril, Alojz Rebula in Stane Gabrovec (Foto Kroma)

Med živahno razpravo je večkrat spregovoril tudi dr. Gril, ki je med drugim dejal, da je v Sloveniji pri ljudeh ogromno neznanja glede vere in Cerkve. Obstajata dve Sloveniji,

ki med seboj skorajda ne komunicirata; to pa vodi do predsodkov in nesporazumov. Po podatkih, s katerimi razpolaga, polovica Slovencev ne bere oz. sploh ne pozna Družine.

Draga vabi

ČEZ DVA TEDNA V LEPO DRAGO. Za poletno kolonijo v Dragi ima slovensko karitativno društvo SLOKAD še 10 prostih mest za otroke od 5. do 15. leta. 20 dni lepih veselih zdravilnih počitnic od 4. do 23. julija v lepi obnovljeni stavbi,

ki služi slovenski mladini že 31 let. Okrog stavbe velik travnik, ki sega do slovenske meje, gozd, izlet trikrat na teden k morju v Sesljan. Družina nima velikih stroškov. Otroke naj starši prijavijo na občinskih zdravniških ambulantah: ob sredah v Dolini (v telovadnici), v četrtek v Nabrežini in Zgoniku, v petkih na Opčinah od 8. do 10. ure. Starši naj pridejo z otroki in s podatki o cepljenju in boleznih.

Pohitite! Pojasnila lahko dobite po telefonu: 040-226117.

Spominska sv. maša v Rižarni

Iz zgodovinskih virov, ki jih je pred štirimi leti podal dr. Kosmač o Rižarni, sledi, da je bila leta 1271 v njeni bližini cerkva, posvečena menihu sv. Savi. Odtod pravilno ime sv. Saba in ne sv. Sobota, ki nima zgodovinske podlage. Na to zmotno je nešteto opozoril dr. Ukmar. G. Jože Špeh, ki je v nedeljo, 11. junija, skupno z g. Marijem Gerdolom tam maševal, je ta kraj označil za *kraj vstajenja*. Ta izraz je povsem opravičen; iz mračnega zidovja še odmeva okrutnost, ki se je izživljala v mučilnicah na množici ljudi, polni idealov in rožnatih sanj o svobodi; nas pa je duhovno hromila. Zato nam ta vidik lajša spoznanje, da žrtve niso bile zaman; končno so našle mir in ljubezen tam, kjer je polnost življenja, pri Bogu resnice in pravice. Sploh je bil govor optimistično zazrt naprej, k ustvarjalni ljubezni: »Ljubi in delaj, kar hočeš!« Vsako dejanje, narejeno iz ljubezni do Boga, posvečuje nas in okolje, v katerem živimo. Po Sv. Trojici smo dediči ustvarjalnega duha za dialog in ljubezen v službenju bratom, za medsebojno sprejemanje drugačnosti in odpuščanje. Kar ne izhaja iz zastojne ljubezni, ni krščanstvo, ampak le sebični daj-dam. Če je govornik tu pa tam vpletel kako tučko, ki je nekateri niso razumeli, so pa lahko razumeli, da pomanjkanje duhovnih vrednot naredi iz človeka zver. Omenil je tudi E. F. Frankla, ki je štiri leta trpel nečloveške muke v nacističnem taborišču in črpal v misli na Boga moč, da je zdržal.

Škoda, da govor ni dosegel ušes mnogih, ki jim duhovne vrednote ne pomenijo veliko in ki se raje zgledejo po modnih vzornikih brez globine.

F.V.

Proslava ob 20-letnici Škedenjskega etnografskega muzeja

Pevski zbor in v ospredju zadnji dve škedenjski krušarici

V nedeljo, 18. junija, so v prostorih etnografskega muzeja v Škedenju odprli razstavo starih razglednic Trsta in Škedenja. Prireditelj je potekala v znamenju proslavljanja 20-letnice muzeja, o katerem smo v našem listu že pisali.

Pozdravni govor je imel ustanovitelj in vodja muzeja g. Dušan Jakomin (*Na sliki / Foto Kroma*), ki je poudaril pomembnost te ustanove. V 20 letih delovanja je rešila veliko predmetov naše ljudske tradicije pred pozabo. G. Jakomin je spregovoril tudi o dolžnosti muzeja in njegovih sodelavcev, da ohranjajo in vrednotijo vse, kar so v dolgih letih zbiranja in iskanja našli, in s tem rešili dokaze naše kulture ter dela našega človeka.

Odprije razstave je obogatil nastop domačega mešanega pevskega zbora pod vodstvom Aleksandra Sluge in folklorne skupine *Danzerini di Lucinico*.

Krajša junijska fotokronika

Izmed dogodkov v juniju je treba zabeležiti vsaj dva: praznovanje sv. Antona v torek, 13. t.m., v istoimenski tržaški cerkvi, kjer je pel zbor iz Branika (slika zgoraj) in nastope nove vokalne skupine *Resonet*, ki je pela na Opčinah in v Gabrjah. Spodnja slika (Foto Magajna) prikazuje koncert na Opčinah 2. junija.

